under Forhold, der gjorde Kvindernes Stemmer til Tungen paa Vægtskaalen og foraarsagede, at det fra alle Partier lød: »Kvinderne maa frelse Byen!«

Under en Typograf Strike for et Par Aar siden blev en Bygning tilhørende et af Byens ledende Blade Genstand for et Dynamitattentat, og der dræbtes 21 Mennesker. Byen var i Oprør over denne Voldshandling, som almindelig tillagdes de organiserede Arbejdere. To Brødre Mc. Namara fængsledes som mistænkte for Attentatet, men Fagforeningerne protesterede mod denne Fængsling og erklærede sig overbeviste om de to Brødres Uskyldighed. Blandt organiserede Arbejdere overalt i Amerika indsamledes uhyre Summer til at bestride Omkostningerne ved deres Forsvar for Retten.

To Dage før Valget skulde finde Sted i Los Angeles, kom Efterretningen om, at Brødrene Mc. Namara havde tilstaaet sig skyldige i Attentatet. Det socialdemokratiske Parti i Byen, som havde været sikker paa at bringe Valgsejren hjem, stod nu mistænkt for Medskyld i Voldshandlingen, og fra de andre Partier lød Raabet: »Kvinderne maa frelse Byen« (underforstaaet fra Socialdemokraterne). Da Afstemningen foregik hemmeligt, kan man naturligvis ikke med Sikkerhed fastslaa, hvorledes Mænd og Kvinder fordelte deres Stemmer paa de forskellige Partiers Liste; imidlertid synes det dog utvivlsomt, at det *var* Kvindernes Stemmer, der afgjorde Valget i Socialdemokraternes Disfavør.

Skønt Byen havde 30,000 flere mandlige end kvindelige Vælgere, var over Halvdelen af de afgivne Stemmer afgivne af Kvinder. Denne store Valgdeltagelse fra Kvindernes Side skyldtes dog ikke alene Mc. Namara Affæren, men tillige en i rette Tid glimrende ordnet Organisation af de kvindelige Vælgere. 2000 Kvinder fordeltes rundt i Byen, dels for at paase, at Kvinderne afgav deres Stemme, dels for at afløse saadanne Kvinder, der daarligt kunde forlade deres Hjem eller Arbejde.

Der synes at være en Mulighed for, at Resultatet af Valget i Los Angeles vil gøre det socialdemokratiske Parti i Amerika til Modstander af Kvinders Valgret i de Stater, hvor denne endnu ikke er gennemført. Der er imidlertid ikke Tvivl om, at hvis Valget havde faaet et andet Udfald, vilde de andre Partier, som nu er begejstrede for Kvindernes Optræden, have vendt sig imod dem.

»*Jus Suffragii*«.

Opraab fra Polens Kvinder.

Det ulykkelige Kongerige Polen synes endnu ikke at have tømt de Overvundnes bitre Skaal til Bunden. — Som bekendt er Polen delt mellem Rusland, Preussen og Østrig, og det polske Folk fører under disse vanskelige Forhold en haard Kamp for at bevare sin Nationalitet. Hidtil har denne Kamp været haardest i den Del af Polen, der hører under Preussen, medens russisk Polen har haft en vis Selvstændighed indenfor det russiske Rige. Heri forestaar imidlertid en Forandring, idet den russiske Regering har gjort Skridt til at lægge hele Provinsen *Chelm* ind under russisk Forvaltning.

Polske Kvinder har som Protest mod denne »Polens fjerde Deling« sendt et gribende Opraab til Parlamenterne i de Lande, der underskrev Traktaterne vedrørende Polen paa Wienerkongressen 1815.

Opraabet hævder, at Krænkelsen af Polens Grænser absolut ikke kan siges at være et indre administrativt, russisk Anliggende, men er et politisk og internationalt Spørgsmaal.

»Dog tier den offentlige Mening i Europa«, hedder det i Opraabet. — »Heller ikke den polske Nation bryder Europas Tavshed, eller appellerer til dens Samvittighed, fordi den ikke tror derpaa.«

»Men vi polske Kvinder tror paa det Godes Magt. Vi tror, at Retten maa være stærkere end Magten. Vi tror, at Voldsherredømmets, Rovets og Undertrykkelsens Politik maa give Plads for en Politik, der grundes paa Folkenes retfærdige Samliv; vi tror, at det ikke længere gaar an, at eet Folk lever og udvikler sig paa et andet Folks Bekostning og til dettes Skade og Smerte. Paa en Tid, hvor Nationernes Ret til selvstændig Eksistens vinder bestandig større Anerkendelse, hvor de mindste Folk løsriver sig fra Slaveriet og opnaar Menneskerettigheder, hvor endog de pinte Dyr ofte finder Beskyttelse, maa vel det til alle Sider udstykkede Polens Skæbne forekomme som et vanvittigt, blodigt Hjernespind, en Skam og Skændsel for det hele civiliserede Europa, som drømmer om Afvæbning og Folkefrihed og dog ser med forbryderisk Ligegyldighed paa den uophørlige Vivisektion af en Nation, der vaander sig i Smerte.«

»Vi appellerer til Deres Samvittighed! Vi paaberaaber os den Paragraf i Wiener Traktaten, der siger: »Polens Rettigheder